

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Rambousek a partner a.s.**, se sídlem Křišťanova 1544/4, Praha 3, zast. JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem, se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č. j. MPSV-2024/139750-421/1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2025, č. j. 3 Ad 15/2024-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 12 269,40 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Ondřeje Horázného, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně požádala dne 13. 7. 2023 o příspěvek na podporu zaměstnávání čtyř osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce (dále jen „příspěvek“) za druhé čtvrtletí roku 2023. Ve vztahu k jednomu z těchto zaměstnanců žádala o příspěvek ve výši 75 % prostředků vynaložených na mzdu a odvody za měsíc červen 2023 ve výši 18 014 Kč, což činí 13 510,50 Kč. Část mzdy tohoto zaměstnance ve výši 12 162 Kč však žalobkyně odeslala poštovní poukázkou až dne 14. 7. 2023, tedy den po podání žádosti. Zbývající část mzdy a mzdových nákladů byla uhrazena včas.

[2] Úřad práce České republiky - krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 5. 9. 2023, č. j. ABA-T-1469/2023, poskytl žalobkyni příspěvek

ve výši 159 230 Kč podle § 78a odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a ve výši 14 048,50 Kč podle § 78a odst. 3 téhož zákona (I. výrok rozhodnutí). Úřad práce zároveň neposkytl příspěvek ve výši 9 121,50 Kč podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti (II. výrok rozhodnutí). Tento postup odůvodnil tím, že žalobkyně nevyplatila včas část mzdy ve výši 12 162 Kč.

[3] Žalobkyně podala proti II. výroku rozhodnutí odvolání (odvoláním nenapadený I. výrok nabyl právní moci). Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 3. 2024, č. j. MPSV-2023/220339-421/2, zrušil II. výrok rozhodnutí úřadu práce a věc mu vrátil k novému projednání.

[4] Žalovaný téhož dne vydal rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení č. j. MPSV-2024/44570-421/1, kterým zrušil I. výrok rozhodnutí úřadu práce a věc mu vrátil k novému projednání. Uvedl, že žalobkyně nevyplatila včas část mzdy ve výši 12 162 Kč, a proto jí neměl být vyplacen příspěvek v této částce.

[5] Dne 22. 5. 2024 úřad práce vydal druhé rozhodnutí č. j. ABA-T-1025/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvním výrokem prvostupňového rozhodnutí poskytl žalobkyni příspěvek ve výši 170 238 Kč. Druhým výrokem pak žalobkyni neposkytl příspěvek ve výši 12 162 Kč, jež se rovná výši mzdy, kterou žalobkyně vyplatila až po podání žádosti.

[6] Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně brojila odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 30. 8. 2024, č. j. MPSV-2024/139750-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[7] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2025, č. j. 3 Ad 15/2024-28, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Městský soud přisvědčil žalobkyni, že správní orgány nesprávně spočítaly výši příspěvku, která jí neměla být poskytnuta. Podle městského soudu je příspěvek vázán vždy na konkrétního zaměstnance, přičemž případné pochybení zaměstnavatele ve vztahu k jednomu zaměstnanci nemá vliv na žádost o příspěvek na jiné zaměstnance.

[9] Městský soud se tak neztotožnil se žalovaným, že správní orgány mohly celkovou částku příspěvku na podporu všech zaměstnávaných osob se zdravotním postižením snížit o celou výši nevyplacené mzdy jednoho zaměstnance. Žalovaný mylně vyšel z toho, že slovo *odpovídající* uvedené v § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti je synonymem k pojmu *rovnající se*.

[10] Příspěvek se určuje jako procento celkových mzdových nákladů. Stejně tak i nevyplacený příspěvek je tedy nutné určit jako procento nevyplacené mzdy. Způsob výpočtu výše nevyplaceného příspěvku přitom musí být shodný bez ohledu na to, zda v konkrétním případě zaměstnavatel nevyplatil celou mzdu nebo její část, či zda se pochybení týkalo jednoho nebo více zaměstnanců. Pokud například zaměstnavatel včas nevyplatil 30 % mzdy, úřad práce nevyplatí 30 % požadovaného příspěvku na tuto mzdu.

pokračování

Pokud zaměstnavatel včas nevyplatí celou mzdu jednoho zaměstnance, úřad práce nevyplatí celý příspěvek požadovaný na mzdu tohoto zaměstnance a podobně.

[11] V posuzované věci nebyla včas vyplacena část mzdy jednoho zaměstnance ve výši 12 162 Kč. Celková mzda tohoto zaměstnance však byla vyšší. Zbývající část ve výši 3 817 Kč, která byla sražena na úhradu exekuce, poukázala žalobkyně dne 11. 7. 2023, tedy ještě před podáním žádosti, což není mezi stranami sporné. Včas tak nebyla vyplacena pouze část mzdy odeslaná zaměstnanci poštovní poukázkou. Z celkové výše příspěvku požadované na tohoto konkrétního zaměstnance měl proto úřad práce nevyplatit toliko tu částku, která odpovídá včas nevyplacené části mzdy. Městský soud v této souvislosti poukázal na to, že takto úřad práce správně postupoval již v prvním prvostupňovém rozhodnutí, než jej žalovaný zavázal k jinému způsobu výpočtu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[12] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody nepodřadil pod jednotlivá písmena uvedená v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel se neztotožnil se závěrem městského soudu, že rozsah neposkytnutí příspěvku podle § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti se neurčuje částkou nevyplacené mzdy, ale její procentuální částí. Tento výklad nemá oporu v textu zákona ani jeho smyslu. Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem městského soudu, podle něhož měl být příspěvek poskytnut také ve vztahu k té části mzdy, kterou žalobkyně v rámci exekuce vyplatila včas.

[14] Stěžovatel namítl, že městský soud nesprávně vyložil pojem *odpovídající* uvedený v § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Městský soud nijak neodůvodnil svůj závěr, proč slovo *odpovídající* v posuzované věci neznamená *rovnající se*. Podle stěžovatele je z jazykového výkladu uvedeného ustanovení zřejmé, že pojmem *odpovídající* se rozumí *rovnající se*, přičemž jiný výklad ani nepřipadá v úvahu. Stěžovatel na podporu svých tvrzení poukázal na pojem *odpovídající* uvedený v § 27 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném do 31. 12. 2022. Podle tohoto ustanovení, pokud rozhodný příjem rodiny, z něhož se vychází při stanovení výše příspěvku na bydlení, nedosahuje částky životního minima rodiny, započítává se pro stanovení výše příspěvku na bydlení jako rozhodný příjem rodiny částka *odpovídající* životnímu minimu této rodiny. Je zřejmé, že i zde zákonodárce použil výraz *odpovídající* ve smyslu *rovnající se*.

[15] Stěžovatel je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem, když vyložil § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti v souladu s jeho tehdejším zněním, tedy že žadateli nemá být přiznán příspěvek ve výši, která odpovídá celé části nevyplacené mzdy. Stěžovatel zdůraznil, že zákon o zaměstnanosti hovoří o 75 % prostředků vynaložených na mzdy a odvody, nikoli o 75 % prostředků vynaložených na mzdy a 75 % prostředků na odvody. Finanční částka představuje souhrn těchto prostředků bez jejich konkrétního procentuálního dělení na mzdu a na odvody. Žadateli je tak v případě splnění všech podmínek přiznáno 75 % mzdových prostředků bez rozlišování, jaká částka je „za mzdu“ a jaká „za odvody“. Proto zákonodárce stanovil, aby z nárokované částky nebyla přiznaná

ta část, která odpovídá nevyplacené mzdě. Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, který uzavřel, že se příspěvek určuje jako procento celkové mzdy. Podle stěžovatele se naopak určuje jako procento mzdy a odvodů.

[16] Žalobkyně ve svém vyjádření navrhla kasační stížnost zamítnout. Uvedla, že dle systematického a teleologického výkladu předmětného ustanovení nelze připustit, aby krácení příspěvku přesáhlo výši příspěvku, o který je žádáno. Pokud by žalobkyně žádala o příspěvek pouze na jednoho zaměstnance, pak by to ve svém důsledku znamenalo, že by v případě nevyhovění žádosti musela doplatit 25 % nad rámec žádaného příspěvku. Nelze se ztotožnit se stěžovatelem, že by v posuzované věci pojem *odpovídající* znamenal *rovnající se*. Naopak tento pojem vyjadřuje skutečnost, že částka musí korelovat se základnou. Nesprávnou interpretaci tohoto pojmu lze demonstrovat i na příkladu § 27 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře, na kterém stěžovatel vysvětluje, jak rozumí pojmu *odpovídající*. Pokud by se tento pojem v tomto ustanovení měl vyložit jako *rovnající se*, pak by to znamenalo, že na příspěvek má nárok rodina, která nedosahuje přesně částky životního minima, ale pokud je dosahovaná částka nižší, pak již na příspěvek nemá nárok. Právě proto je i v tomto ustanovení použit pojem *odpovídající*, který vyjadřuje, že se nejedná přesně o danou částku, nýbrž o částku, která ze zákonné hodnoty vychází.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba splňující podmínku dle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil jedinou kasační námitku podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasil se závěrem městského soudu, podle něhož se rozsah neposkytnutí příspěvku podle § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti neurčuje částkou nevyplacené mzdy v její absolutní výši, nýbrž pouze poměrnou částí příspěvku odpovídající rozsahu včas nevyplacené mzdy.

[19] Podle § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti *krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku nebo jeho části ve výši odpovídající nevyplacené mzdě nebo platu nebo neodvedenému pojistnému na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistnému na veřejné zdravotní pojištění ke dni podání žádosti* (zvýraznění doplněno). Tomuto ustanovení s účinností od 1. 1. 2025 odpovídá § 78e odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti.

[20] Stěžovatel zastává výklad, podle kterého pojem *odpovídající* v citovaném ustanovení znamená *rovnající se*. Podle stěžovatele tak v posuzované věci, pokud žalobkyně nevyplatila včas část mzdy ve výši 12 162 Kč, měla být celá tato částka odečtena od celkové výše požadovaného příspěvku. S tímto výkladem se NSS neztotožňuje.

[21] Stěžovatel své závěry zakládá na jazykovém výkladu citovaného ustanovení. Ačkoliv je jazykový výklad významný a nelze jej při výkladu právní normy nezohlednit, jedná se pouze o prvotní přiblížení se k obsahu právní normy (viz nález Ústavního soudu ze dne

pokračování

17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, č. 163/1997 Sb. ÚS). Mezi další základní výkladové metody patří např. výklad systematický, logický nebo teleologický, které považuje NSS za potřebné použít i v této věci. Za podmínky nejasnosti a nesrozumitelnosti doslovného znění vykládaného ustanovení (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým (viz stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96, část IV). Zároveň je třeba dodat, že „*vzájemný vztah mezi jednotlivými výkladovými metodami nesmí být podle soudu nahodilý – žádná z těchto výkladových metod nemůže mít sama o sobě přednost před ostatními, nýbrž musí být užity jako dílčí nástroje pro hledání takového výkladu zákona, který co nejvíce odpovídá hodnotám, na nichž je založen moderní ústavní stát, a principům, jimiž je veden*“ (viz rozsudek NSS ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS).

[22] Jazykový výklad § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti připouští jak výklad zastávaný stěžovatelem, tak i výklad, ke kterému se přiklonil městský soud. NSS se tedy neztotožňuje se stěžovatelem, že by doslovné znění tohoto ustanovení vylučovalo takovou interpretaci, podle níž by úřad práce nepřiznal poměrnou část příspěvku odvozenou od nevyplacené části mzdy. Tento výklad je při jazykové interpretaci citovaného ustanovení obhajitelný, neboť výraz *odpovídající* nevyjadřuje z hlediska sémantického nutně identitu částek, ale může označovat i poměrnou část odvozenou od nevyplacené části mzdy (viz body [28] až [32] níže). Nejednoznačnost doslovného výkladu právní normy tak otevírá prostor pro uplatnění dalších výkladových metod.

[23] Teleologický výklad předmětného ustanovení podporuje závěry městského soudu. Účelem § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti bylo nepochybně zajistit, aby veřejné prostředky nebyly poskytovány za situace, kdy ke dni podání žádosti o příspěvek nebyla zaměstnanci skutečně vyplacena mzda nebo nebyly uhrazeny zákonem stanovené odvody. Toto ustanovení tedy plní korektivní a ochrannou funkci vůči veřejným prostředkům. Jeho smyslem je současně jasně vymezit rozsah, v jakém příspěvek nemá být poskytnut v důsledku nesplnění zákonných podmínek. Ustanovení sleduje rovněž organizační účel, neboť vymezuje, kdo a jakým způsobem rozhoduje o nepřiznání příspěvku. Ze smyslu a účelu tohoto ustanovení však neplyne, že by mělo sloužit jako zvláštní sankční mechanismus, jehož důsledkem by bylo odnětí vyšší částky příspěvku, než jaká by odpovídala včas nevyplacené části mzdových prostředků. Výklad zastávaný stěžovatelem by totiž vedl k tomu, že by žadateli nebyl přiznán příspěvek na mzdové náklady, které včas vynaložil. NSS nepochybuje o tom, že zákonodárce tímto ustanovením nezamýšlel žadatelům odečíst z požadovaného příspěvku částku rovnající se stu procentům celkové nevyplacené mzdy. Žadateli nemá být poskytnut právě ten díl příspěvku, který se vztahuje k nesplněné podmínce (nevyplacené mzdě).

[24] Ačkoliv se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává účelu § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti, nijak konkrétně jej nevymezuje a zejména nepředkládá žádnou argumentaci, z které by vyplývalo, že toto ustanovení má sankční povahu. Pokud by NSS přistoupil na výklad zastávaný stěžovatelem, vedlo by to ve svém důsledku k tomu, že by žadatel byl fakticky sankcionován za to, že požádal o vyšší příspěvek, než na jaký má podle zákona nárok. Podle NSS je nepřijatelný takový výklad, v souladu s nímž by v případě, že žadatel podal žádost, ale nesplnil zákonem stanovené podmínky, byl

sankcionován snížením výše příspěvku na jiné zaměstnance nebo jiná časová období. Právě k tomu by stěžovatelem prosazovaný doslovný výklad § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti vedl. Pokud by totiž nevyplacení části mzdy mělo za následek neposkytnutí příspěvku ve výši numericky se rovnající nevyplacené části mzdy, mohlo by dojít k situaci, že by výše neposkytnutého příspěvku přesáhla částku příspěvku připadající na dotčeného zaměstnance. Takový důsledek by již neznamenal „neposkytnutí příspěvku nebo jeho části“, ale fakticky by představoval sankci nad rámec zákonné konstrukce příspěvku, k níž § 78a odst. 8 písm. d) nedával oporu. Teleologický výklad proto podporuje závěr, že v případě nevyplacení části mzdy se příspěvek neposkytne pouze ve výši odvozené z této části mzdy pomocí zákonem stanoveného „náhradového poměru“ (viz níže). Z uvedeného je patrné, že zákonodárce tímto ustanovením nezamýšlel nepřiznat částku rovnající se včas nevyplaceným mzdovým nákladům, nýbrž pouze tu část příspěvku, která koreluje rozsahu včas nevyplacené části mzdových nákladů ve vztahu ke konkrétnímu zaměstnanci.

[25] Systematický výklad citovaného ustanovení pak rovněž podporuje závěry městského soudu. Podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti byly příspěvkem „*nahrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75 % prostředků skutečně vynaložených na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance [...]*“. Samotný nárok na příspěvek je tedy konstruován jako parciální, odvozený od již skutečně vynaložených mzdových nákladů vztahujících se ke konkrétnímu zaměstnanci. Nejde o samostatné plnění nezávislé na výši skutečně vynaložených nákladů, nýbrž o jejich částečnou úhradu. Jestliže je tak výše příspěvku určena procentní sazbou („náhradovým poměrem“) z konkrétních mzdových nákladů vynaložených na konkrétního zaměstnance, musí se stejná logika uplatnit i při stanovení rozsahu jeho neposkytnutí podle § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Systematicky vzato by bylo nelogické, aby § 78a v odstavci 2 konstruoval příspěvek jako procento skutečně vynaložených prostředků, zatímco v odstavci 8 písm. d) by umožňoval odečíst částku, která by tomuto procentnímu mechanismu již vůbec neodpovídala.

[26] Systematika celé právní úpravy zároveň ukazuje, že příspěvek je vždy vztažen ke konkrétnímu zaměstnanci a ke konkrétním mzdovým nákladům za příslušné období. Pochybení ve vztahu k jednomu zaměstnanci proto nemůže bez výslovné zákonné opory zasahovat do výpočtu příspěvku vztahujícího se k jiným zaměstnancům nebo jiným časovým obdobím. Ustanovení § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti proto nelze vyložit tak, že by částka odpovídající nevyplacené mzdě jednoho zaměstnance mohla být bez dalšího odečtena od požadované souhrnné částky příspěvku, aniž by byl respektován vnitřní vztah mezi nevyplacenou částí mzdy a příspěvkem požadovaným právě na tohoto zaměstnance. Stěžovatel ostatně na straně 3 kasační stížnosti připouští, že smyslem § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti není docílit toho, aby skutečnost, že zaměstnavatel nevynaložil ve stanovené lhůtě mzdové prostředky na jednoho zaměstnance, se negativně promítla do příspěvku požadovaného na jiného zaměstnance. Tento názor stěžovatele je pak v přímém rozporu s jeho závěrem, že v posuzované věci bylo možné odečíst celou výši nevyplacené mzdy od celkového požadovaného příspěvku.

pokračování

[27] K systematickému výkladu lze dodat, že ani ten shodně s teleologickým výkladem nevede k závěru, že by § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti mohl být vykládán jako sankční ustanovení, tedy že by úřad práce mohl žadateli přiznat nižší částku za jiné zaměstnance nebo za jiná období, protože žadatel nevyplatil včas mzdu za konkrétního zaměstnance nebo konkrétní období. Negativním důsledkem tohoto pochybení má být toliko neposkytnutí příspěvku v odpovídajícím rozsahu ve vztahu ke konkrétnímu zaměstnanci a ke konkrétnímu období, v němž k němu došlo.

[28] Stěžovatel na podporu svých tvrzení poukázal na pojem *odpovídající* uvedený v § 27 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře, ve znění účinném do 31. 12. 2022. Podle stěžovatele je zřejmé, že i v tomto ustanovení zákonodárce použil výraz *odpovídající* ve smyslu *rovnající se*. Z toho dovozuje, že stejný význam je třeba přiznat tomuto pojmu i v § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti.

[29] Podle § 27 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře, ve znění účinném do 31. 12. 2022, platilo, že „[p]okud rozhodný příjem rodiny, z něhož se vychází při stanovení výše příspěvku na bydlení, nedosahuje částky životního minima rodiny, započítává se pro stanovení výše příspěvku na bydlení jako rozhodný příjem rodiny částka **odpovídající** životnímu minimu této rodiny“ (zvýraznění doplněno).

[30] NSS se s touto argumentací stěžovatele neztotožňuje. V prvé řadě je třeba zdůraznit, že pojmy použité v právních předpisech nelze bez dalšího vykládat vždy totožně. Každý pojem je naopak třeba vykládat s ohledem na kontext a účel ustanovení, v němž je obsažen. Zákonodárce přitom v různých právních předpisech i v různých právních institutech užívá pojmy, které se mohou z jazykového hlediska jevit jako totožné či velmi blízké, ačkoli jejich právní význam může být odlišný. Příkladem je pojem *stavba*, který má jiný význam v oblasti soukromého práva a jiný ve veřejném stavebním právu (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, č. j. 51 A 83/2022-49). Stejně pojmy mohou mít odlišný význam i v rámci téhož právního předpisu. Pro ilustraci lze poukázat na pojem *platnost*, který byl různě užíván v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (viz rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 229/2014-41).

[31] Samotný pojem *odpovídající* je četně užíván v různých právních předpisech, přičemž význam tohoto slova se může v jednotlivých ustanoveních lišit. Tento pojem je běžně používán k vyjádření vztahu odvozenosti či proporcionality mezi dvěma veličinami. Například podle § 6a odst. 3 zákona č. 541/1991 Sb., o soudních poplatcích, „[b]ylo-li zčásti zastaveno řízení před prvním jednáním, sníží současně soud poplatek o odpovídající část“. V tomto ustanovení se odpovídající částí nemyslí snížení soudního poplatku o stejnou částku, kterou činí základ soudního poplatku, v jehož rozsahu bylo řízení zastaveno, nýbrž částka od tohoto základu soudního poplatku odvozená. Dalším příkladem může být ustanovení § 40 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, podle kterého musí spravující orgán přijmout „*taková organizační a technická opatření, aby zajistil úroveň zabezpečení osobních údajů odpovídající povaze, rozsahu, okolnostem, účelu a riziku jejich zpracování.*“ Ani zde nemůže být pojem *odpovídající* synonymem k pojmu *rovnající se*, neboť zjevně vyjadřuje přiměřenost či minimální standard úrovně zabezpečení ve vztahu k uvedeným okolnostem, nikoli shodnost úrovně zabezpečení například s úrovní rizika. Je tedy zřejmé, že zákonodárce slovo *odpovídající* nepoužívá ve všech případech jako

synonymum k pojmu *rovnající se*. Nelze tedy ani s pomocí argumentu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu, jenž při výkladu právních institutů zdůrazňuje systémový pohled na právo (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS), dovozovat, že slovo *odpovídající* má ve všech případech jen jeden význam bez ohledu na kontext jeho užití (teleologický a systematický výklad právní normy).

[32] Z uvedeného plyne, že samotná skutečnost, že zákonodárce použil shodný pojem v jiném právním předpise, jenž s nyní posuzovanou materií věcně nijak nesouvisí, neznamená, že tento pojem má totožný právní význam. Rozhodující je zejména smysl, účel nebo zařazení tohoto pojmu v rámci konkrétní právní úpravy. Jak bylo výše uvedeno, pojem *odpovídající* uvedený v § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti nelze vyložit jako *rovnající se*. Skutečnost, že pojem *odpovídající* má tento význam v jiných právních předpisech, na tomto závěru nic nemění.

[33] Stěžovatel namítl, že městský soud nesprávně vyložil samotnou konstrukci příspěvku podle § 78a zákona o zaměstnanosti. Zdůraznil, že zákon o zaměstnanosti upravoval příspěvek jako 75 % prostředků vynaložených na mzdy a odvody, nikoli jako 75 % prostředků na mzdu a 75 % prostředků na odvody jako oddělené položky. Částka příspěvku tak podle stěžovatele představovala jeden celek, tedy souhrn prostředků vynaložených na mzdu a odvody, bez jejich dalšího konkrétního procentního rozlišení.

[34] NSS se s touto argumentací neztotožňuje. Příspěvek podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti je sice určován jako 75 % prostředků vynaložených na mzdy a odvody, stále však představuje pouze plnění odvozené od konkrétních mzdových nákladů vztahujících se ke konkrétnímu zaměstnanci. Skutečnost, že jeho základ tvoří souhrn mzdy a odvodů, proto neznamená, že by při jeho krácení bylo možné automaticky odečíst částku rovnající se nevyplacené mzdě. Takový závěr by přicházel v úvahu pouze tehdy, pokud by jej zákon výslovně stanovil, což § 78a odst. 8 písm. d) zákona o zaměstnanosti nečinil. NSS proto uzavírá, že ani ze skutečnosti, že příspěvek byl podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti určován jako 75 % souhrnu prostředků vynaložených na mzdu a odvody, nelze dovodit správnost výkladu stěžovatele, podle něhož se měla od příspěvku odečíst celá částka včas nevyplacené mzdy.

[35] Městský soud tedy správně uzavřel, že v posuzované věci bylo možné žalobkyni neposkytnout pouze takovou část příspěvku, která odpovídala zákonem stanovenému poměru vztaženému k včas nevyplacené části mzdy dotčeného zaměstnance. Tento svůj závěr městský soud řádně odůvodnil.

[36] Stěžovatel rovněž v kasační stížnosti namítl, že nesouhlasí se závěrem městského soudu „o vyplacení příspěvku ve vztahu k části mzdy, kterou zaměstnavatel (v rámci exekuce) vyplatil včas.“ NSS však není zřejmé, co tímto tvrzením stěžovatel konkrétně namítá. Pokud by touto námitkou zpochybňoval, že žalobkyni náleží příspěvek vztahující se k části mzdy, která byla vyplacena včas (tj. 3 817 Kč), je tato námitka zjevně nedůvodná. Jak prvostupňové, tak napadené rozhodnutí vycházejí ze závěru, že tato část mzdy byla vyplacena řádně a včas, a proto žalobkyni v tomto rozsahu příspěvek náleží. Ostatně i sám stěžovatel na straně 3 kasační stížnosti uvádí, že tato část včas vyplacené mzdy není mezi účastníky sporná.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Na základě výše uvedeného dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto právo náleží procesně úspěšné žalobkyni, již v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady související se zastoupením advokátem. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025, náleží zástupci žalobkyně odměna 4 620 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupci dále náhrada hotových výdajů v paušální částce 450 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby. K tomu je třeba připočíst náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobkyně, jenž je plátcem této daně, povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, ve výši 2 129,40 Kč. Stěžovatel je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení v souhrnné výši 12 269,40 Kč k rukám jejího zástupce (§ 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2026

Tomáš Kocourek
předseda senátu